

JUGUL BUN

Turnul de Veghere 1896, pag.77

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” — Matei 11:28-30.

Jugul este un simbol al servituții și al subjugării, și toți oamenii sunt în vreun fel de jug — jug politic, jug financiar, jug comercial, jugul păcatului, al egoismului, al mândriei deșarte, etc. Omul care este în jugul politic îl consideră foarte greu. El este ocupat ziua și noaptea plănuiind, punând la cale și îndeplinindu-și atribuțiile, studiind arta politicii ca să câștige prietenia alegătorilor, cheltuind bani, timp și gânduri și concentrându-și toate puterile pentru afacerile riscante ale funcției, care, dacă-i reușește îi aduce numai o mulțime de griji și îl pune în fața unei oști de dușmani din partidul opoziției care totdeauna sunt gata — la cea mai mică provocare — să-i înnegrească caracterul.

Aceia care se află în jugul financiar sau comercial, la fel sunt apăsați. Ei muncesc mult și greu; ei proiectează și plănuiesc și inventează, se necăjesc, se îngrijorează să ajungă bogați și făcând așa cad într-o capcană care le jefuiește adevărata fericire, pe care toate bogățiile din lume nu o pot aduce.

Cei care sunt sub jugul social trudesc greu și sacrifică mult pentru a-și face datoria față de societate. Puțini din cei din lumea de jos cunosc cât de greu și împovorător este acest jug asupra celor bogați și în mod deosebit asupra celor care concurează cu alții în împrejurări mai bune. De câte ori se întâmplă că femeii se sfârșesc în oboseala unei munci nemulțumitoare, și câți bărbați și părinți au fost împinși în disperare și ruină căutând să o mențină cu cheltuieli mari financiare. Jugurile mândriei, ale egoismului și ale păcatului de tot felul, sunt niște juguri cu adevărat grele, și sarcina lor este apăsătoare. În această zi rea este cu neputință să ne scuturăm de toate jugurile și să fim liberi de orice sarcină. Prințul acestei lumi, Satan, a pus deja asupra tuturor jugul păcatului; și nimeni nu este în stare să ne elibereze din acest jug și din lanțurile lui de sclavie, decât numai Cristos, care la timpul Său potrivit și în felul Său va face aceasta pentru toți care vin la El prin credință și pocăință.

Deși scopul lui Cristos este, ca în cele din urmă, să elibereze pe toți din tot felul de juguri și de orice sarcină împovorătoare, El vede că ei nu sunt în stare să practice și să se bucure acuma pe deplin de libertatea măreață a fiilor lui Dumnezeu, și de aceea, prin experiențele și disciplina de acum El intenționează să-i aducă la acea stare. Prin urmare, cei ce vreau să fie scăpați acuma de sub jugurile împovorătoare ale păcatului și ale stării sociale de astăzi, trebuie să se predea cu totul lui Cristos — să ia jugul Lui asupra lor. Și El invită pe toți, care sunt nemulțumiți cu alte juguri și simt greutatea sarcinei lor, să vie la El, să fie scăpați și să afle odihnă.

Cu o simpatie compătimitoare pentru toți care sunt apăsați și măhniiți, El le zice: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați... Luați jugul Meu asupra voastră”, etc. Cu miile au răspuns la această invitație binevoitoare, și toți aceștia mărturisesc, nu în cuvinte neînsemnate, despre jugul ușor al lui Cristos și despre binecuvântarea odihnei Sale promise. Și pe deasupra odihna nu este prosperitatea generală temporară, ci libertatea de grija și truda și toate constrângerile — adică bunul mers în toate ce avem, comoditatea și lipsa de griji și alte lucruri în această lume.

Privind la experiențele și suferințele apostolului Pavel, puțini ar spune că jugul lui Cristos care era pe umeri săi, sau sarcina pe care el o purta în munca lui Cristos, au fost ușoare. Și totuși lui Pavel i s-au părut ușoare, fiindcă el socotea ca un privilegiu de mare preț să îndure greutățile ca un bun ostaș al lui Cristos. El a suferit bucuros pierderea tuturor lucrurilor și le-a socotit ca gunoaie, numai ca să poată câștiga pe Cristos și să fie aflat în El.

Ce lucru fericit! Pavel se mândrea cu prospectul lucrării viitoare și n-a întârziat să-și facă cunoscută pregătirea minții pentru această lucrare, dedicându-și viața plină de zel și energie în serviciul lui Domnului după măsura trasată în planul divin. El a luat asupra sa jugul lui Cristos: el n-a încercat să se conducă singur, ci umilit s-a supus lui Cristos, și cu supunere a urmat conducerea Lui, ca un serv credincios oriunde l-a condus — fie la închisoare în lanțuri, bătăi până la sânge în public, în urma cărora a rămas aproape mort; apoi în primejdii pe uscat și pe mare, lucrând printre dușmanii păgâni sau printre frați falși sau trudind greu, ori câte altele? Și totuși Pavel a socotit această povară a lui Cristos, una ușoară, și jugul lui unul ușor. El a vorbit despre încercările sale ca de niște suferințe ușoare, bucurându-se prin toate strâmtorările. Cu spatele zdrobit și cu picioarele legate în butuci și aruncat în fundul închisorii, Pavel și Sila s-au bucurat și au cântat laudă lui Dumnezeu.

Ștefan a avut aceeași odihnă și aceeași bucurie chiar și în timpul când dușmanii lui îl omorau cu pietre; și multe alte mii de sfinți ai lui Dumnezeu pot mărturisi ai același lucru — în mijlocul sărăciei de tot felul, în boli, suferințe și ispite, înconjurați de vrăjmași, și chiar în flăcările persecuțiilor nemiloase. De unde vine această odihnă și cum poate locui odihna și chiar bucuria la un loc cu astfel de împrejurări? Răspunsul este că această odihnă este odihna minții: „Tu vei ține în pace deplină pe cel care se sprijină pe Tine, căci se încrede în Tine”. Fericirea acestei odihne nu o poate cunoaște nimeni până când n-a experimentat-o. Și valoarea ei nu se poate cunoaște decât atunci când ajungem în probele suferințelor.

Domnul ne dă cheia acestei odihne în cuvintele: „și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Într-adevăr, în spiritul blând și liniștit este secretul odihnei. A fi blând înseamnă a cultiva darurile răbdării, ale supunerii iubitoare la voința lui Dumnezeu, ale încrederii statornice în iubirea, în grija Sa, în înțelepciunea sfatului Său călăuzitor și a providențelor Sale conducătoare și a urma stăruitor această cale, în reputație bună sau rea, prin împrejurări favorabile și nefavorabile.

Fiii iubiți ai lui Dumnezeu să se străduiască tot mai mult să imite spiritul blând și liniștit al lui Cristos, acceptând providențele lui Dumnezeu, ascultând de poruncile și conducerea Lui așa cum a făcut Domnul, înarmați cu puterea pe care numai El o poate da și vrea s-o dea acelor care iau jugul Lui și învață de la El.